

Zalostna prigodba.

19. kimovca ponoči se je na Osivniku v Černomaljski fari na Dolenskim velika žalost pripetila. Janez Bajo, mlad mož, čverst ko hrast, lepe postave, de se je človeku, viditi ga, sercé smejalo, se podá zvečer s svojo ženo spat na senico. Ponoči zbudivši se je hotel — ne vé se ali konjem polagati ali pa k potrebiti, in zgrešivši pod nogama, pade na opik na glavo v skadenj in ostane mertov na mestu — zlomil si je vrat!

17. lét stara udova in starši se jokajo po njem; tudi občina žaluje po njem, kér njegova dušna lepota je bila telesni popolnoma enaka.

Ojme! kako kratko je človeško življenje, pa kako slabo se varje. Starši, starši! in vsi, ki ste že kaj skusili, zakaj ne svarite mladosti, de bi od tal spat ne hodila. Smertna je nevarnost spati na svisljih in na senicah, kér človek zbudivši v prvi omotici ne vé, kje de se znajde. K.

Jesen léta 1764.

V létu 1764 je bil 29. kimovca po Krajskim takó velik sneg zapadel, de je bil na Šmarni Gôri debel 2 pedi. Zavoljo ajde, ki še ni bila požeta, so bili kmetovavci v veliki skerbi, pa vender ji ni bilo druge škode, kačor de je bila zlo povaljena in se je težko žela. Štiri tedne po tem, to je 28. kozoperska je bil pa še večí sneg, po hribih 3 do 4 pedi debel. Repo in zelje so ljudjé še le o sv. Martinu spravljali. Mesca kozoperska je bilo zelje drago; 100 glav po 3 gold. 20 krajc. do 4 gold., v mescu listopadu pa po 1 gold. — 1 gold. 20 krajc. do 2 gold. kakor so bile glave.

Tako se najde zapisano na Šmarni Gôri. A.

Razglas

udam semeniškiga bravniga društva.

Kér je namen naše družbice in pa Ljubljanskiga slovenskiga društva popolnoma enak, želí večidel našiga društva, de bi se naša knjižnica s slovenskim družtvam zjediniła. Samo to bi nekteri radi, de bi nam knjižnica za perstopšino k slovenskimu družtvu zalegla. Če pomislim, de ima naša bukvarnica okoli 400 bukev v mnogoterih slovanskih narečjih, menim, de bo slovensko družtvo rado pristopšino tistim spregledalo, kteri bojo to želéli.

De se bo tedaj knjižnica zamogla slovenskimu družtvu zročiti, ste vsi naprošeni do konca tega mesca izposojene bukve semeniškimu bravnimu družtvu nazaj

Krajnci in sploh Slovenci!

Vzemite, prosimo Vas pri ti priložnosti spet 21 list naših Novíc v roke, in berite tam govorjene potrebné besede! Gerde reči se godijo zdej na Dunaji — pa ne mislite, de so tega vsi Dunajčanje krivi. Bog obvari! Na Dunaji je čez 4sto tavžent ljudi — in gotova je, de je le morebiti kakih 10 tavžent taci, ki noč in dan na to delajo, de bi naše Cesarstvo razdjali in nas clo ob našiga ljubeznjiviga Cesarja pripravili. Vsi drugi pa so dobri, pošteni ljudjé, ktere le hudobneži nadlegujejo, brez de bi se jih znebiti mogli.

Slovenci! Nas ni treba opominovati, de naj bomo svojimu Cesarju do zadnje kaplje kervi zvesti, zakaj gotove besede so:

Hrast se omaja in hrib, zvestoba Slovincu ne gane!

Tode zdej je čas, de se vsi serčni ustopimo okoli trona svojiga Cesarja, de ne pripustimo, de bi jih hudobni ljudjé žalili, de stojimo eden za vse in vsi za eniga, de šuntarjev ne poslušamo, de smo mirni in podložni gosposkam, od Boga, od Cesarja postavljenim, in de se že naprej odpovemo vsim naredbam, ki ne pridejo iz Cesarske ustavne vlade. Le kar od té strani pride, nej nam bo sveto — nobene druge silne moči ne spoznajmo.

Brez Cesarja nam zvestim podložnim ni moč biti: mi Slovenci pa smo od nekđaj nar zvestejši ljudstva avstrijskiga Cesarstva! To hočemo zopet pokazati! To bojo pokazali zdej tudi vsi Slovani našiga cesarstva, ki nočejo nič opraviti imeti z nemškimi, madžarskimi in taljanskimi republikanarji!

Bog daj, de bi se kmalo na Dunaji vse na dobro spremenilo! To pa še enkrat na vès glas rečemo: Dunaj sam na sebi ni naš gospodar; Cesar z vlado svojo so naš vladar, nej stanujejo v tem ali drugim mestu!

Bog živi našiga Cesarja in daj zmago braniteljem avstrijskiga cesarstva!

Slovensko družtvo v Ljubljani.

poslati. Kdor pa ni naših misel, naj se do ravno tega časa pri meni oglasi.

V Radoljci 2. kozoperska 1848. L. Pintar.

Zahvala Ljubljanski narodni straži!

Sprejmite, dragi bratje! v imenu cele Krajske narodne straže serčno zahvalo za prijaznost, ktero ste nam v nedeljo tako očitno skazali, ko smo Vas v Ljubljani obiskali.

Povémo Vam, de te nedelje nikdar ne bomo pozabili, ki nas je brate edinih sercé, ediniga namena, tako lepo združila, in kakor vaši „Živijo“ so tudi naši nam iz polnih pers kipeli.

Kakor smo ta dan v bratovski, pravi slovenski ljubezni zedinjeni bili, takó bomo tudi ostali vselej z Vami ediniga serca, v varstvo svoje drage domovine, v brambo svojiga Cesarja!

Bog živi Ferdinanda Miliga! Bog živi Vas, drage brate, in Vašiga častitiga zapovednika!

Konrad Lokar,
zapovednik narodne straže v Krajnji.

Novičar.

Današnji novičar prinese svojim bravcam eno veselo, drugo pa práv žalostno novico. Presvili Cesar so, ko so Madžari gorfa Lamberga, poslaniga cesarskiga komisarja v Peštu umorili, po razglasu od 4. tega mesca postavili slavniga bana Jelačiča za Svojiga namestnika v celi Oggerski deželi, in mu oblast dali čez vse vojake na Oggerskim in čez vse gospóske; Madžare pa, ki se njegovimu povelju zoperstavljajo, so za puntarje spoznali, zoper ktere ima tudi cesarska armada iti. Ko bi bilo imelo potem povelju nekaj vojakov iz Dunaja na Oggersko iti čez puntarje, je grozen punt na Dunaji vstal 7. dan tega mesca popoldan; prijatli Madžarov, Madžarski vojaki, ki so na Dunaji, in več nepokojnih ljudi je na noge stopilo — in kaj se zgodi? Gróza nas je povedati, de je neka derhal planila čez ministra vojništva grofa Latura in njegoviga adjutanta, in ju je grozovito umorila! Vojaki so streljali na vojake, narodni stražnike na svoje tovarše — in veliko kervi je prelíte. Po ulicah mesta so zagraje napravili. — razun dveh ministrov so vsi drugi od vladarstva odstopili, celo mesto je v strašnim nepokoji. Cesar so Dunaj zopet zapustili.

Kér te dni niso nobene Novíce iz Dunaja prišle, še vsiga natanjko ne vémo. Bog vé kaj bo iz tega!

Današnje Novíce iz Dunaja pravijo, de je zdej spet mir na Dunaji — ali — Bog pomagaj! kako šin mir je to!